

STIJN GOUDEN BELOFTE

Gerard van Gemert

Randje buitenspel

δ

Copyright ©2022 Uitgeverij Dyslexion, Deventer

ISBN 9789463245494

NUR 283

Papier met FSC–certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Dyslexion, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Dit boek verscheen eerder als reguliere uitgave bij

© Clavis Uitgeverij, Hasselt–Alkmaar–New York

Omslagfoto Whitley Obobaifo

Model omslag: Owen van der Winden

Omslagontwerp: Studio Clavis

Dit boek is gebaseerd op de 2e druk 2022

Dit boek is uitgegeven in het lettertype Dyslexie.
Kijk op www.dyslexiefont.com voor meer informatie.

Voor meer informatie of bestellen
ga je naar www.dyslexion.nl

‘Ben je zenuwachtig?’ Bert Pringel legde zijn hand op de schouder van Stijn, terwijl ze door de tunnel van het Bockenfield Stadium naar het veld liepen.

‘Valt wel mee,’ hield Stijn zich groot. In werkelijkheid had hij moeite om zijn zenuwen in bedwang te houden. Hoewel hij al veel belangrijkere wedstrijden had gespeeld dan deze oefenwedstrijd, had hij het gevoel nog nooit zo nerveus te zijn geweest.

‘Lekkere warming-up doen, dan raak je dat vanzelf kwijt.’

Bert kende Stijn al lang en had door dat de jonge voetballer wel degelijk zenuwachtig was.

Stijn knikte. Hij liep de trap op aan het einde van de tunnel om op het veld te komen. Het stadion was al voor de helft gevuld en applaus klonk vanaf de tribunes toen de spelers van Petchwood United het veld op kwamen. Over een halfuur zou het helemaal vol zitten. De laatste oefenwedstrijd voordat het echt begon. Met woensdag een wedstrijd in de play-offs van de Champions League en zaterdag de partij om het Community Shield, waarin ze het als bekerwinnaar van vorig seizoen op moesten nemen tegen de kampioen, Petchwood Spurs. Stijn had inmiddels wel begrepen dat alles en iedereen die Petchwood United een warm hart toedroeg het als een vernedering had gezien dat de grote rivaal voor het eerst landskampioen was geworden. De strijd om het Community Shield werd dan ook gezien als dé wedstrijd om die schande uit te wissen.

In de kranten werd geschreven dat het publiek vandaag massaal op Stijn Wouters en Bert Pringel afkwam. De fans van Petchwood United waren trots op hun twee Nederlandse spelers, die hadden uitgeblonken tijdens het laatste wk. Mede daarom was er een grote run geweest op de kaartjes voor de eerste thuiswedstrijd van dit seizoen tegen de Franse topclub Saint-Nierent.

Stijn vroeg zich af of hij daarom voor het eerst in deze voorbereiding op het nieuwe seizoen in de basisopstelling stond.

Tot nu toe had hij nog niet veel indruk kunnen maken op David Brent, de trainer van Petchwood United. In de wedstrijden hiervoor mocht hij af en toe invallen en hij had ook al twee keer gescoord. Maar dat was tegen mindere clubs, die zelf nauwelijks nog getraind hadden. Die goals hadden voor Stijn weinig waarde. Tijdens de laatste twee oefenwedstrijden tegen topclubs uit Spanje en Italië was hij vlak voor het einde ingevallen, maar had hij te weinig tijd gehad om zijn stempel te drukken.

Na het wereldkampioenschap, waarin Stijn Wouters met Oranje ongelooflijk succesvol was geweest en hij zich samen met zijn boezemvriend Storm Brouwer aan de wereld had laten zien, volgde een rare zomer. Hun jonge leeftijd en de prominente rol die ze gespeeld hadden, zorgden ervoor dat ze overal gewild waren. De aanvragen voor interviews waren niet te tellen, net als de uitnodigingen voor televisieprogramma's en andere openbare optredens. Gelukkig bedankte Giovanni, Stijns zaakwaarnemer, vriendelijk maar resoluut voor al die activiteiten. Stijn vond dat weleens moeilijk. Hij wilde het liefst niemand teleurstellen.

Maar Giovanni zei altijd: 'Je bent voetballer, Stijn, geen entertainer die overal mensen moet vermaken. Dat doe je maar op het veld, met je voeten.' En daar had Giovanni natuurlijk gelijk in. Hoewel hij de jongste zaakwaarnemer in het circuit was, wist hij precies wat goed was voor Stijn.

Door het goede spel van Stijn en zijn beste vriend Storm vanaf de kwartfinales van het WK groeide de interesse in de twee jonge talenten met de dag. Grote clubs wilden miljoenen neertellen om hen in te lijven. Real Madrid bood een bedrag van vijftenzestig miljoen euro, maar Stijn twijfelde. Vooral omdat Storm besloot om met topvoetbal te stoppen en hij er dus alleen voor zou staan. Het leek hem eigenlijk het beste om veilig bij Kick '69 te blijven. Dan kon hij thuis wonen en bleef hij in zijn vertrouwde omgeving. Want zonder Storm zou alles anders zijn. Vanaf hun derde levensjaar waren ze heel vaak samen geweest. Samen naar school, samen spelen en samen voetballen.

Via hun clubje FC Rapitas kwamen ze in de jeugd van topclub Kick '69 en stoomden ze door naar het eerste elftal.

En via alle vertegenwoordigende jeugdelftallen naar het grote Oranje. Alles hadden ze met z'n tweeën gedaan, maar nu dus niet meer.

En toen kwam vanuit het niets een bod van Petchwood United, de Engelse topclub die een jaar eerder ook Bert Pringel bij Kick '69 weggekaapt had. En dat gaf houvast, vond Stijn, want Bert kende hij door en door en zo stond hij er toch niet helemaal alleen voor.

Tot nu toe was Stijn altijd het talent geweest dat iedereen verraste met zijn spel, zijn doelpunten en zijn klasse. Storm en hij kwamen vanuit het niets en er was alleen maar bewondering. En als het even tegenzat, had hij Storm naast zich, die het relativeerde en het liet lijken alsof dat voetballen niet zo belangrijk was. Hij gaf Stijn altijd het gevoel dat het wel weer goed zou komen.

Maar nu, anderhalve maand nadat de voorbereiding op het nieuwe seizoen was gestart, viel het allemaal toch een beetje tegen. Hier was hij nieuw en had hij een prijskaartje van zeventig miljoen euro om zijn nek hangen. De Engelse tabloids, de beruchte sensatiekranten, vroegen zich al af of een jonge speler als Stijn die last wel kon dragen. Of het niet allemaal veel te snel was gegaan. En of hij het nog wel zou kunnen als de druk om te presteren steeds groter zou worden. Bert had hem aangeraden om zich daar niet druk over te maken en die kranten helemaal niet te lezen, maar dat was makkelijker gezegd dan gedaan.

En dan was David Brent er ook nog. De trainer, die met Stijn omging zoals met alle andere spelers. Logisch natuurlijk, maar daar moest Stijn toch aan wennen. Bij Kick '69 had hij altijd het gevoel gehad dat de trainer hem een beetje in bescherming nam en dat het niet erg was als hij eens een mindere wedstrijd speelde. Maar David zette hem zonder uitleg op de bank.

Op de trainingen miste Stijn de complimentjes als hij iets goeds deed. Na zijn prestaties op het WK en vanwege het hoge bedrag dat voor hem betaald was, werd nu van hem verwacht dat hij altijd goed speelde.

Maar diep vanbinnen voelde hij zich nog gewoon die jongen die

het leuk vond om te voetballen. Steeds vaker dacht hij terug aan de woorden van Storm tijdens het afgelopen wk, nadat die Stijn had verteld dat hij ermee zou stoppen. *Ik word niet gelukkig van al die schijnwerpers die op me staan. Ik wil gewoon voetballen bij ons cluppie in Woudorp. Lekker een balletje trappen zonder camera's en mensen die er allemaal iets van moeten vinden.* Stijn dacht toen dat hijzelf nooit over stoppen zou nadenken. Het was zijn droom om topvoetballer te worden en daar wilde hij alles voor doen. Maar nu begreep hij af en toe wel wat Storm bedoelde.

Tijdens de warming-up liep het stadion langzaam vol. Spandoeken werden opgehangen en vanuit het vak waar de fanatieke aanhang stond, was Stijns naam al een paar keer gescandeerd. Vorig jaar bij Kick '69 vond hij dat een eer en gaf het hem vertrouwen als dat gebeurde. Nu voelde het als extra druk. Alsof ze zijn naam riepen om hem te laten weten dat ze iets van hem verwachtten. Onzin natuurlijk, maar Stijn begreep nu meer dan ooit wat druk van buitenaf met een speler kon doen. Ze hadden nog geen officiële wedstrijd gespeeld en het seizoen moest eigenlijk nog beginnen, maar Stijn had nu al het gevoel dat dit een wedstrijd was waarin bepaald werd hoe de rest van zijn seizoen eruit zou zien. Dat hij vandaag zijn kans moest grijpen. Nu slecht spelen zou er weleens voor kunnen zorgen dat hij zelfs buiten de selectie zou vallen. Hoewel die kans misschien klein was omdat hij de duurste aankoop van dit seizoen was. Zo iemand zet je niet na één slechte wedstrijd op de tribune. Toch?

De warming-up gaf hem geen extra vertrouwen.

Een paar balaannames gingen niet zoals hij wilde. Niet dat iemand er iets van merkte, want het ging om de allerkleinste details. Of een bal goed genoeg lag om meteen op doel te schieten zonder dat een verdediger er nog bij kon komen. Of hij een bal vanuit de lucht in één beweging controleerde zonder dat hij een pas extra moest doen om hem mee te nemen. Het kon die stap zijn die hij net tekortkwam om een beslissende pass te geven of om vrij te komen en een open veld voor zich te hebben. Als Stijn één ding geleerd had tijdens het afgelopen wk, dan was het wel

dat een wedstrijd beslist werd op dat soort kleinigheden. Hij wist ook dat het publiek dat niet zag omdat verdedigers op dezelfde manier werkten. Een stapje naar links of een stapje naar rechts kon voor hen bepalend zijn of ze een schot konden blokken of een aanvaller konden verdedigen.

‘Ging het lekker?’ Bert liep met Stijn terug naar de kleedkamer. ‘Jazeker.’ Het had geen zin om nu zijn twijfels uit te spreken. Daar had Bert niets aan zo vlak voor een wedstrijd en hijzelf al helemaal niet. Als hij zo vroeg in het seizoen al hulp nodig had, hoe zou het dan zijn als de belangrijke wedstrijden op het programma stonden?

‘Het is maar een oefenwedstrijd.’ Het leek erop dat Bert wel doorhad dat Stijn niet lekker in zijn vel zat. ‘Dit zijn wedstrijden waarin je je nog wel wat kunt veroorloven en waar je van kunt leren. Een fout of een gemiste kans heeft nog geen gevolgen. Nu moet je nog vrijuit spelen en ervan genieten. Binnenkort wordt dat anders.’

Stijn reageerde niet. Was dit nu een waarschuwing van Bert of wilde hij hem juist vertrouwen geven en ervoor zorgen dat hij onbekommerd in het veld zou staan? Of wilde Bert de druk opvoeren om hem vast te laten wennen aan wat later nog over hem heen zou komen?

‘Oké, mannen.’ David stond midden in de kleedkamer. ‘Ons eerste optreden voor eigen publiek. Die hebben er zin in. Maak reclame voor Petchwood United en geef een signaal af aan de concurrentie dat wij er in ieder geval klaar voor zijn.’ Hij keek rond.

‘En alle ogen zullen gericht zijn op de mannen die als vedetten terugkwamen van het wk. Elke actie, elk balcontact, elk schot op doel zal het publiek in vuur en vlam zetten. Maak daar gebruik van, want de steun van het publiek zal jullie oppeppen.’

Dit kan alleen maar over Bert en mij gaan, dacht Stijn.

Geen van de andere spelers was succesvol geweest op het wk. De Engelsen waren al in de achtste finale uitgeschakeld. Er zaten nog wel twee Spanjaarden in het elftal, maar die hadden niet in de Spaanse nationale selectie gezeten. Alle andere buitenlanders die aan het wk hadden meegedaan, waren in de poulefase al naar

huis gestuurd.

Het leek wel of Stijn nu overal onzeker van werd. Zou dat de enige reden zijn dat hij nu in de basisopstelling stond?

Dat hij goed gepresteerd had op het wk en dat het publiek hem graag wilde zien? Dat het een cadeautje aan het publiek was om de sterspeler van het wk en de grote en vooral jonge aankoop in de eerste thuiswedstrijd meteen aan het publiek te tonen? En als het fout ging en hij door de mand viel, zouden alle supporters begrijpen waarom de opgehemelde Stijn Wouters in de daaropvolgende wedstrijden niet meer opgesteld werd.

En als het per ongeluk goed ging, wat Stijn betwijfelde, dan was dat weer een gelukje voor de trainer. Want dan was er meer concurrentie binnen het elftal en had hij er een speler bij van wie hij wist dat die iets extra's kon brengen. En – want dat speelde natuurlijk ook mee – een spits die Bert Pringel haarfijn aanvoelde en hem op zijn beste niveau kon laten spelen. Dat hadden de twee Nederlanders tijdens het wk wel laten zien.

Alleen, toen had Stijn ook Storm aan zijn zijde. Zijn aller-allerbeste vriend die nergens warm of koud van werd en hem altijd met beide benen op de grond hield als het goed ging en uit de put trok als het wat minder lekker liep. Of ze nou de hemel in geprezen of afgekraakt werden, Storm haalde altijd zijn schouders op en nam Stijn daarin mee. Maar Storm zat nu thuis in Woudorp, studeerde, trainde drie keer in de week bij FC Rapitas en speelde op zaterdag wedstrijdje in het eerste elftal voor vijfhonderd man publiek. Hoewel Stijn al gelezen had dat de eerste thuiswedstrijd van FC Rapitas, vanwege de aanwezigheid van Storm, door meer dan vijfduizend mensen was bezocht. Dat maakte je niet vaak mee, dat een uitbinker van het wk op zaterdagmiddag op een veldje in Woudorp te bewonderen was. Op dit soort momenten kon Stijn daar ook naar verlangen. Gewoon lekker een balletje trappen, zoals vroeger op het veldje naast de school. En dat het niet uitmaakte als je voor open doel naastschoot, omdat je wist dat je de volgende kans in de bovenhoek zou jagen. Het belletje boven de deur haalde Stijn uit zijn gedachte. Tijd om naar buiten te gaan.

Het systeem dat David bedacht had, verschilde nogal van de opstellingen waar Stijn tot nu toe in gespeeld had. Hij was bij zowel Kick '69 als Oranje gewend om te voetballen met twee buitenspelers en een middenvelder in zijn rug. Bij Oranje was dat Bert geweest en dat klikte, alsof ze al jaren voor dezelfde club voetbalden. Terwijl ze pas tijdens het afgelopen wk voor het eerst in officiële wedstrijden samenspeelden. Bert was net weg bij

Kick '69 toen Stijn en Storm daar doorbraken.

Hier in Engeland was 4-4-2 het meest gehanteerde systeem.

En zo wilde David ook graag spelen, maar dan wel in de aanvallende variant. Dus met hoog staande middenvelders aan de zijkant en een middenvelder kort achter Bert en hemzelf. Dat vond Stijn dan weer wel fijn, dat Bert samen met hem in de spits speelde.

Dat David dit systeem hanteerde, was logisch. Als speler was hij opgeleid bij Blackpool en hij had meer dan vijftig interlands achter zijn naam. Je kon niet zeggen dat hij er geen verstand van had. David had als speler zijn sporen wel verdiend. Als trainer was hij, tot nu toe, minder succesvol. Bij Reading was hij vorig jaar niet verder gekomen dan de grijze middenmoot in de Championship, het tweede profniveau in Engeland. Toch zag Petchwood United in hem de ideale trainer om de club terug te brengen naar de top van Engeland en van Europa. Want vorig seizoen had de club zich ternauwernood weten te plaatsen voor de voorronde van de Champions League. Dit jaar moest hij bewijzen dat dat een tijdelijke inzinking was geweest.

Heel Engeland had er zijn twijfels over of het de club onder David goed zou vergaan, ook al had hij met Stijn en Bert twee sterspelers van het afgelopen wk in de gelederen.

Stijn had zijn voet op de bal gezet in afwachting van het begin-sig-naal. Het publiek roerde zich al behoorlijk en keek blijkbaar erg uit naar het eerste optreden van hun club, waarin de twee Nederlanders voor het eerst in het geel-blauwe tenue

samenspeelden. Met de binnenkant van zijn voet speelde Stijn de bal terug nadat de scheidsrechter het sein had gegeven voor het begin van de wedstrijd.

Saint-Nierent was niet naar Petchwood gekomen om mee te werken aan een show van de thuisclub. Dat had Stijn al heel snel door. De Fransen, die later deze week in de voorronde van Europa League een plek voor de poulefase moesten zien af te dwingen, spaarden zich geenszins en gingen geen duel uit de weg. Dit is een goede test, dacht Stijn, die alle zeilen bij moest zetten om zijn directe tegenstander van zich af te houden.

In het eerste kwartier kwamen Stijn en Bert nauwelijks in het stuk voor. Saint-Nierent was veel sterker en het spel speelde zich voornamelijk op de helft van Petchwood United af. Stijn liep meer achter zijn tegenstander aan dan andersom.

Na dat kwartier leken de Engelsen wat meer grip op de Fransen te krijgen. Of die even waren uitgeraasd en gas terugnamen of dat Petchwood United beter in het spel kwam, was niet duidelijk. Wel was het zo dat Stijn meer aan de bal kwam. Verder dan terugkaatsen en simpele balletjes over de breedte kwam hij nog niet. Maar het was beter dan alleen maar verdedigend werk doen. Pas na ongeveer een halfuur maakte Stijn het publiek voor het eerst enthousiast. Een aanval van Saint-Nierent liep vast op John Banks, de sterke verdediger van Petchwood United.

Een gecontroleerde inspeelpass zat er echter niet in.

De centrale verdediger kon niet anders dan de bal blind naar voren schieten. Met een grote boog verdween het leer richting de zijlijn aan de rechterkant van het veld, waar de bal ter hoogte van de middenlijn daalde.

Stijn stond daar nog nadat hij ervoor had gezorgd dat de Franse vleugelverdediger niet kon opkomen. Voor even had hij een paar meter ruimte, maar dan moest hij de bal wel controleren, terwijl hij wist dat er meteen weer druk op hem gezet zou worden door zowel een aanvaller als een verdediger. Van twee kanten werd hij belaagd.

Het publiek reageerde toen hij de bal op zijn voet liet vallen en daarmee vlak voor zich op de grond stil liet liggen.